

*Dostojna Profesor Honorowa Ewo Klimiuk,
Czcigodni Honorowi Profesorowie Politechniki Lubelskiej,
Szanowni Goście,
Magnificencjo Rektorze,
Wysoki Senacie,*

Przypadł mi w udziale zaszczyt i niezwykła przyjemność, prezentacji Pani Profesor Ewy Klimiuk, której Senat Politechniki Lubelskiej postanowił nadać tytuł Honorowego Profesora.

Przedstawienie w krótkiej laudacji sylwetki osoby tak zaangażowanej w rozwój biotechnologii środowiskowej, doskonałego nauczyciela akademickiego i organizatora dydaktyki jest zadaniem trudnym, ponieważ wymaga starannej selekcji informacji najlepiej odzwierciedlających Jej osobowość i dokonania.

Prof. dr hab. Ewa Klimiuk jest absolwentką Wydziału Chemicznego Politechniki Gdańskiej, który ukończyła w 1969 roku. Po rocznym stażu w Wyższej Szkole Rolniczej w Olsztynie, rozpoczęła pracę w Żyrardowskich Zakładach Przemysłu Spirytusowego „Polmos” w Żyrardowie, gdzie pełniła funkcję kierownika Laboratorium Doświadczalnej Stacji Oczyszczania Ścieków, a następnie kierownika Stacji. Posiadała zatem doskonałe podstawy praktyka, zanim rozpoczęła działalność badawczą.

Od roku 1980 związała się z Uniwersytetem Warmińsko-Mazurskim, gdzie awansowała i zdobywała kolejne stopnie i tytuły naukowe w dziedzinie nauk technicznych.

W latach 2007-2012 profesor Klimiuk pracowała także w Politechnice Lubelskiej na Wydziale Inżynierii Środowiska.

Pani Profesor jest jednym z pionierów interdyscyplinarnych badań w obszarze biotechnologii środowiskowej. Jej zainteresowania naukowe są bardzo szerokie, od biologicznych metod oczyszczania ścieków, unieszkodliwiania i przetwarzania odpadów, produkcji biopaliw do modelowania tlenowych i beztlenowych procesów w obiektach technicznych.

Zaangażowanie Pani Profesor w badania nad doskonaleniem systemów oczyszczania ścieków ze zintegrowanym usuwaniem związków węgla, azotu i fosforu, zawierających trwałe związki organiczne czy odcieków ze składowisk odpadów komunalnych wynikało z potrzeby ochrony wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem. W ten obszar badawczy wpisują się również metody biosorpcji znajdujące zastosowanie do usuwania metali.

Jako jedna z pierwszych, zrozumiała, że realizacja koncepcji zrównoważonego rozwoju wymaga odmiennego podejścia do rozwiązywania problemów ochrony środowiska. Przyjmując zasadę, że ścieki oraz odpady powinny być traktowane jako zasoby, zaangażowała się w badania nad wytwarzaniem biopo-

limerów (polihydroksykwasów), na bazie ścieków, odpadów oraz przemysłowych produktów ubocznych. Rozwinęła technologie produkcji kompostu z osadów ściekowych, ze wskazaniem możliwości jego zastosowania w remediacji gruntów. W ten sposób materia organiczna z odpadów zostaje włączona do zamkniętego obiegu węgla w przyrodzie. Widząc konieczność przywracania użyteczności gospodarczej i przyrodniczej zdegradowanych gruntów, prowadziła badania nad bioremediacją gleb zanieczyszczonych metalami ciężkimi oraz trwałymi związkami organicznymi.

Przetwarzanie odpadów i ścieków w biogaz to kolejny obszar zainteresowań badawczych Pani Profesor, gdzie odpady traktowała nie tylko jako zasoby, a jako źródło energii.

Przez cały okres swojej pracy zawodowej współpracowała z podmiotami gospodarczymi a także zajmowała się oczyszczaniem ścieków i unieszkodliwianiem odpadów komunalnych. Z inicjatywy Prezydenta Miasta Olsztyna została uhonorowana jedną z najbardziej prestiżowych nagród – Statuetką św. Jakuba, a także wyróżniona Nagrodą Naukową Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

Pani profesor Ewa Klimiuk jest wspaniałym, uznanym nauczycielem akademickim, autorem trzech podręczników. Od wielu lat jest zapraszana do prowadzenia wykładów na różnych wydziałach Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego - Biologii i Biotechnologii, Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Pełniąc funkcję dziekana ds. studiów i studentów (w latach 1999-2002) oraz dziekana ds. studiów zaocznych i jakości kształcenia (w latach 2002-2005), aktywnie uczestniczyła w budowie systemów zapewnienia jakości kształcenia na Wydziale. Była przewodniczącą Senackiej Komisji Dydaktycznej UWM. Swoje doświadczenia w tym zakresie przekazała w książkach poświęconych tematyce zapewniania jakości kształcenia.

Od 2001 roku przez trzy kadencje była ekspertem Państwowej Komisji Akredytacyjnej w Zespole Kierunków Studiów Rolniczych, Weterynaryjnych i Leśnych, a od 2005 roku przez dwie kadencje ekspertem – opiniodawcą Uniwersyteckiej Komisji Akredytacyjnej na kierunku ochrona środowiska.

Jednym z etapów intensywnej pracy Pani Profesor były lata 2007-2012, kiedy to pracowała w Politechnice Lubelskiej na Wydziale Inżynierii Środowiska, w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska. Było to drugie miejsce pracy, okupione niewygodą dojeżdżania z Olsztyna do Lublina, ale wysiłek Pani Profesor przyczynił się do rozwoju WIŚ PL, za co jesteśmy wdzięczni.

Swoje umiejętności zdobyte podczas wieloletniej pracy nad przetwarzaniem ścieków i odpadów w biogaz starała się przekazać młodszym pracownikom Politechniki Lubelskiej, którzy rozpoczęli dopiero badania w tym obszarze. Współpraca dotyczyła intensyfikacji produkcji metanu z osadów ściekowych we współfermentacji z odpadami przemysłowymi, co było przedmiotem badań Pani

dr inż. Agnieszki Montusiewicz – obecnie doktor habilitowanej, prof. PL. Owocną okazała się również współpraca z dr hab. Małgorzatą Pawłowską, prof. PL, która zajmowała się utlenianiem metanu w biogazie ze składowisk komunalnych.

W czasie pracy w Politechnice Lubelskiej, z inicjatywy Pani Profesor młodzi pracownicy Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej odbywali staże w Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim, ucząc się w Katedrze Biotechnologii w Ochronie Środowiska nowoczesnych technik i procedur w zakresie biologii molekularnej. W naszej opinii Pani Profesor wniosła istotny wkład w rozwój kadry naukowej naszego Wydziału.

Dzięki obecności Pani Profesor możliwe było także poszerzenie oferty dydaktycznej na kierunku inżynieria środowiska i zorganizowanie nowego kierunku – ochrona środowiska. W czasie pracy na Wydziale prowadziła wykłady z przedmiotu „Biotechnologia w inżynierii środowiska” oraz wykłady i ćwiczenia z przedmiotu „Technologie biopaliw”. Drugi przedmiot został przygotowany specjalnie dla studentów Politechniki Lubelskiej. Współpracując z dr hab. Małgorzatą Pawłowską, prof. PL razem wydały podręcznik pt. „Biopaliwa – technologie dla zrównoważonego rozwoju”.

Od roku 2012 nie jest już pracownikiem WIŚ, ale pozostały kontakty, związki i współpraca. Dzięki nawiązanej współpracy ze Spółką Hydrogeotechnika w Kielcach, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski wspólnie z Politechniką Lubelską aplikuje do Narodowego Centrum Badań i Rozwoju o przyznanie środków finansowych na realizację projektu badawczego pt. „*Intensyfikacja bioremediacji gruntów zanieczyszczonych produktami naftowymi ze wskazaniem możliwości produkcyjnych oczyszczonej gleby*” w ramach Programu Badań Stosowanych. Pani Profesor patronuje dalszemu rozwojowi młodszych koleżanek i kolegów, służy pomocą i radą. Jest osobą skromną, pracowitą o szczerym i otwartym sposobie bycia.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną była nagradzana przez władze macierzystej uczelni, władze wojewódzkie (Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego), państwowe (Złoty Krzyż zasługi, odznaki Ministra właściwego dla ochrony środowiska, Medalem Komisji Edukacji Narodowej), a także rektora Politechniki Warszawskiej.

Teraz jej postawa jako badacza, dydaktyka i człowieka zostaje wyróżniona tytułem Honorowego Profesora Politechniki Lubelskiej.

Szanowna Pani Profesor!

Dziękujemy za dotychczasowy wysiłek i owocną współpracę, życzymy wielu dalszych lat zdrowia i mamy nadzieję, że wspólnie z Politechniką będzie jeszcze Pani realizowała wspólne projekty.